

Sygn. akt II AKa 56/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bohdan Tracz (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Cezary Wójcik SA Zbigniew Makarewicz
Protokolant	starszy protokolant sądowy Agnieszka Grzywna

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r.

sprawy **W. S.**

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 46/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżycieli posiłkowych (...) Sp. z o.o. w T. i (...) w T. na rzecz Skarbu Państwa po 100 (sto) zł opłaty za drugą instancję oraz po 10 (dziesięć) zł wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

II AKa 56/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku uznał W. S. za winnego tego, że:

1. w okresie od 5 marca 2010 roku do 31 maja 2010 roku w M., woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mu na podstawie umowy leasingu z dnia 5 lutego 2009 roku zawartej z (...) Sp. z o.o. w T. – mienia w postaci spycharki gąsienicowej (...) typ (...) numer (...) o wartości nie mniejszej niż 65 000 zł, na szkodę (...) Sp. z o.o. w T.,

tj. czynu z art. 284§2 kk,

2. w okresie od 25 marca 2010 roku do 31 maja 2010 roku w M., woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mu na podstawie umowy leasingu z dnia 25 października 2006 roku zawartej z J. M. (...) w T. – mienia w postaci

koparki gąsienicowej (...) typ 924 o numerze identyfikacyjnym 645- (...) o wartości nie mniejszej niż 147 000 zł na szkodę J. M. (...) w T.,

tj. czynu z art. 284§2 kk

i ustala, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 284§2 kk i za to skazuje go z mocy art. 284§2 kk w zw. z art. 91§1 kk i wymierza mu na tej podstawie karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 zł;

3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu **W. S.** w pkt III a/o uznaje go za winnego tego, że w okresie od 13 grudnia 2006 roku do 2 października 2011 roku w M., woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mu na podstawie umowy leasingu z dnia 13 grudnia 2006 roku zawartej z J. M. (...) w T. – mienia w postaci koparki gąsienicowej H. (...) nr seryjny (...) o wartości nie mniejszej niż 247 000 zł, na szkodę J. M. (...) w T., to jest czynu z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to skazuje go z mocy art. 284§2 kk w zw. z art. 294§1 kk i wymierza mu na podstawie art. 294§1 kk karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w rozmiarze 300 (trzysta) stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 zł;

Na podstawie art. 91§2 kk połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny i orzekł w stosunku do oskarżonego W. S. jedną łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w rozmiarze 400 (czteryście) stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna kwocie 100 zł;

Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 4 (cztery) lata;

Tytułem zwrotu kosztów sądowych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1430 zł, w pozostałej części zwalniając go od tych kosztów stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Apelację wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych:

Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrażę art. 7 k.p.k. przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności umów leasingowych, sądowych nakazów zapłaty i pozwów, na podstawie których nakazy te zostały wydane, prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych dotyczących tożsamości roszczeń zasądzonych prawomocnymi nakazami zapłaty i roszczeń objętych wnioskiem oskarżycieli posiłkowych o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna a co za tym idzie, że warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów zapobiegawczych i wychowawczych a w szczególności, że tak orzeczona kara zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa, podczas gdy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób bezsprzeczny wynika, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego był wysoki, jak również działał on z pełną świadomością bezprawności swego czynu z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Apelacja, wskazując na naruszenie art.7 k.p.k., czego nie uzasadnia, uważa, że zastosowanie przez Sąd Okręgowy art.415§5k.p.k. i nieorzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art.46§1 k.k. było niezasadne.

Apelacja wskazuje, że żądanie oskarżycieli posiłkowych na podstawie art.46 k.k. są roszczeniami z tzw. czynów niedozwolonych a zasądzone nakazami kwoty, których powodowie dochodzili na podstawie weksli obejmowały naprawienie szkody wynikające z niewykonania przez oskarżonego umów leasingu nie istnieje więc tożsamość roszczeń.

Sąd Okręgowy ustalił, że istnieje tożsamość pomiędzy roszczeniami, o których orzeczono prawomocnymi nakazami zapłaty Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 16 czerwca 2011 roku, w sprawie I Nc 40/11 (k.51), z dnia 16 czerwca 2011 roku, w sprawie I Nc 39/11 (k.73) i z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie I Nc 22/11 (k.92), a roszczeniami, których dotyczył wniosek pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o naprawienie szkody (patrz str.19 uzasadnienia, k.353).

Sąd Apelacyjny uznaje za w pełni trafne to ustalenie.

Po pierwsze stwierdzić należy, że fakt, że pokrzywdzony roszczenie o naprawienia szkody może realizować na podstawie różnych tytułów nie oznacza możliwości wielokrotnego realizowania roszczenia, oznacza jedynie możliwość wyboru sposobu dochodzenia swych praw. Fakt, że wniosek o naprawienie szkody oskarżyciele posiłkowi wywodzą w niniejszej sprawie z faktu popełnienia przestępstwa a poprzednio w procesie cywilnym dochodzili swych roszczeń na podstawie weksli nie oznacza, że nie chodzi o realizację tego samego roszczenia.

Żądanie oskarżycieli posiłkowych jest tożsame z przedmiotem prawomocnych rozstrzygnięć, które zapadły w innych sprawach. W sprawach cywilnych i karnej żądania poszkodowanych zawierały roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z przywłaszczenia rzeczy będących przedmiotem leasingu.

Rację ma Sąd Okręgowy, że weksle, na podstawie których zasądzone nakazami zapłaty kwoty na rzecz oskarżycieli posiłkowych, stanowiły zabezpieczenie wszystkich roszczeń wynikających z umów leasingowych, także kwoty wykupu ustalonej w mowie (patrz §5ust1 okt4 umowy-k.64, §18 ogólnych warunków Umowy Leasingu i przedmiotu leasingu np. k99).

Trafność tego ustalenia potwierdzają zeznania pokrzywdzonej J. J.. Zeznała ona: „Na wszystkie moje należności zostały wystawione nakazy zapłaty i do komornika gdzie złożono je do wykonania. Łącznie te nakazy zapłaty opiewają na kwotę około 600 tys. złotych należności głównej plus odsetki. Nie wiem ile bym uzyskała za te maszyny, gdyby pan S. je zwrócił, ale wydaje mi się, że nie byłoby to tyle, ile zostało zasądzone z tytułu weksli stanowiących zabezpieczenie.”(k.283v).

Z tych względów niezasadny jest zarzut opisany w pkt. I apelacji.

Nietrafny jest także zarzut kwestionujący uznanie, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Dotychczasowa niekaralność oskarżonego, jego wiek – 63 lata, zaprzestanie działalności gospodarczej wskazują na poprawność prognozy Sądu Okręgowego, że oskarżony ponownie nie popełni przestępstwa. Sąd wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bierze pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53. W ramach tych dyrektyw sąd bierze pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny. Oskarżonemu wymierzono surową karę grzywny, nie można więc

uznać , że na skutek warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności pozostał on bezkarny. Apelacja oskarżycieli posiłkowych , także w aspekcie rażącej łagodności kary wymierzonej oskarżonemu , jest niezasadna.

Z tych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.636§1 k.p.k. i art.13 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.).